

Ormanın
kalbindeki
Çocuk

JOHN BOYNE

 tudem

ÖRMANIN
KALBİNDEKİ
ÇOCUK

JOHN BOYNE

ORMANIN KALBİNDEKİ ÇOCUK

© 2010, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2010, John Boyne

resim hakları © 2010, Oliver Jeffers

İlk baskı 2010 yılında, İngiltere’de *Noah Barleywater Runs Away* adı ile Random House Children’s Books’un bir markası olan David Fickling Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Anatoliait Ajans aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: John Boyne

TÜRKÇELEŞTİREN: Zarife Biliz

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara

Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mart 2011 (3000 adet)

Altıncı Baskı: Ağustos 2017 (3000 adet)

(İlk üç baskı *Nuh Arpasuyu Evden Kaçıyor* adıyla yayımlanmıştır.)

(İlk beş baskı toplam 12.000 adet))

ISBN: 978-605-9604-24-6

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

ÖRMANIN
KALBİNDEKİ
ÇOCUK

JOHN BOYNE

 tudem

JOHN BOYNE

İrlandalı yazar John Boyne, kırk beş dile çevrilen kitapları, elde ettiği büyük satış rakamları ve değer görüldüğü ödülleriyle çağdaş dünya edebiyatının parlayan yıldızlarından biridir. *Çizgili Pijamalı Çocuk* adlı romanı pek çok uluslararası edebiyat

ödülünün sahibi ve *New York Times* Çoksatanlar Listesi birincisidir. Kitap aynı adla beyazperdeye de uyarlanmıştır.

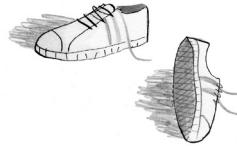
Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Çizgili Pijamalı Çocuk (roman)

Ormanın Kalbindeki Çocuk (roman)

Yanlışlıkla Dünyanın Öbür Ucuna Uçan Çocuk (roman)

Olduğun Yerde Kal (roman)

Katie Lynch için

Birinci Bölüm

İlk Köy

Nuh Arpasuyu sabahleyin erkenden evden çıktı. Güneş daha yükselmemiş, köpekler havlamaya başlamamış, tarlaların üzerine düşen çiy henüz durmamıştı.

Yatağından çıkıp geceden hazırladığı giysileri kuşandı, nefesini tutarak sessizce aşağı indi. Basamakların üçü, tahtaların birbirine çok iyi tutturulmadığı yerlerde gıcırdayordu. Bu yüzden, olabildiğince az gürültü çıkarmaya çalışarak o basamakların üzerine çok yavaş bastı.

Holde paltosunu askıdan aldı, ama evden çıkana dek ayak-kabılarını giymedi. Küçük yol boyunca yürüyüp bahçe kapısını açtı, kapıdan geçip kapıyı tekrar arkasından kapadı. Anne babası ayakları altında gıcırdayan çakılların sesini duyar da merak edip aşağıya iner diye olabildiğince yavaş yürüyordu.

Bu saatte hava hâlâ karanlıktı, Nuh ilerde kıvrılıp yokuş yukarı devam eden yolu seçebilmek için gözlerini kısıp baktı. Hava aydınlandıkça gölgeler içinde saklanabilecek tehlikeleri fark edebilmesi mümkün olacaktı. İlk 20 - 30 kilometrenin sonuna geldiğinde, evini uzaktan son kez görebileceği o

dönemeçte durup, mutfak bacasından çıkarak kuzeye doğru kıvrıla kıvrıla uzanan dumana baktı ve kendisinin evden son-
suza dek ayrıldığından habersiz, güven içinde sıcacık yataklar-
rında yatan anne babasını düşündü. Hiç aklında olmamasına
rağmen, azıcık üzüntü duydu.

Acaba doğru şeyi mi yapıyorum, diye düşündü; zihnine hü-
cum eden mutlu anıların oluşturduğu koca bir battaniye, daha
yeni, kederli anıların üstünü örtmeye çalışıyordu.

Ama başka seçeneği yoktu. Burada kalmaya daha fazla kat-
lanamazdı. Kimse bunun için onu suçlayamazdı elbette. Her
neyse, belki de en iyisi gidip bu dünyada kendi yolunu bulma-
sıydı. Her şey bir yana, artık sekiz yaşındaydı ve gerçek şu ki
hayatında henüz pek bir şey yapmamıştı.

Sınıfındaki oğlanlardan biri, Charlie Charlton, daha yedi
yaşındayken gazetede boy göstermişti, çünkü Kraliçe köydeki
bütün nine ve dedelere hizmet verecek bir gündüz bakıme-
vinin açılışı için köye geldiğinde, ona bir demet çiçek sunma
ve *Buraya gelebilmiş olmanızdan dolayı ÇOK mutluluk duyduk*,
Majesteleri, deme işi için o seçilmişti. Charlie buketi sunarken,
yüzünde Alice Harikalar Diyarı'ndaki Cheshire kedisi gibi bir
sırıtişla fotoğrafı çekilmişti, Kraliçe'nin suratında ise sanki
kötü bir koku almış da bu konuda bir şey söyleyemeyecek
denli terbiyeliymiş gibi bir ifade vardı; Kraliçe'nin yüzündeki
bu ifadeyi daha önce de görmüştü ve her seferinde içinden
kıkırdamak gelmişti. Fotoğraf ertesi gün okulun ilan tahtasına
asılmış ve birisi –kesinlikle Nuh değil– *Majesteleri'nin yüzüne*
bir bıyık çizip, ağzından çıkan bir konuşma baloncuğuna, okul
müdürü Bay Tushingham'ın az daha yüreğine inmesine sebep
olacak çok terbiyesiz sözcükler yazana dek de orada kalmıştı.

Bütün bunlar korkunç bir skandala neden olmuştu, ama en azından Charlie Charlton'un yüzü gazetelerde görülmüş ve birkaç günlüğüne de olsa okul bahçesinin gözdesi o olmuştu. Bununla karşılaştırıldığında, Nuh hayatında ne yapmıştı peki? Hiçbir şey. Daha birkaç gün önce başardığı şeylerin bir listesini çıkarmaya kalkmıştı ve sonuç şuydu işte:

1. *On dört kitabı baştan sona okudum.*
2. *Spor Bayramı'nda 500 metrede bronz madalya kazandım, eğer Breiffni O'Neill silah atılmadan fırlayıp erken çıkış yapmasaydı gümüş madalya kazanacaktım.*
3. *Portekiz'in başşehrini biliyorum. (Lizbon.)*
4. *Yaşıma göre ufak olabilirim ama sınıfın en zeki yedinci erkek çocuğu benim.*
5. *Harika hecelerim.*

Sekiz yaşında beş başarı, diye düşünmüştü o an, sonra da öğretmenleri Bayan Parlak ne zaman bunu birinin yaptığını görse, çılgınlık atıp kendilerini zehirleyeceklerini söylemesine rağmen, başını sallayıp kalemin ucunu ağzına sokmuştu. “Her yıla bir başarı,” diyecekti ama olmuyordu. Neydi peki? Bunun üzerine düşünerek küçük bir kâğıt parçası üzerinde hızlı hızlı hesaplamalar yaptı ve evet: “Her yıl, yedi ay, altı güne bir başarı. Pek de etkileyici değil.”

Kendi kendine, evi terk etmesinin sebebinin bu olduğunu söylüyordu, çünkü bu, esas sebepten daha maceracı görünüyordu. Esas sebep üzerinde düşünmek istemiyordu. En azından sabahın bu erken vaktinde değil.

İşte şimdi kendi yolundaydı, savaşa giden genç bir asker gibi. *Hepsi bu işte*, diye düşünerek arkasına döndü. *Bir daha bu evi hiç görmeyeceğim!* Sonra da, yeni seçimlerin yaklaştığını bilen bir adam edasıyla ağır ağır yoluna devam etti, belediye başkanı seçilme şansı vardı. Kendinden emin görünmesi önemliydi, bunun farkına çok önceleri varmıştı. Ne de olsa yetişkinlerin, yalnız başlarına seyahat eden çocukların bir suç işlemeyi planladıklarına inanmak gibi tuhaf bir eğilimi vardı. Hiçbiri, karşılarındaki kişinin dünyayı görmek ve büyük maceralar yaşamak için yola çıkan bir delikanlı olduğunu düşünmezdi. O kadar küçük kafalıydı işte bu büyükler. Pek çok sorunlarından biri de buydu.

Sanki tanıdığım birini görmeyi bekler gibi hep karşıya bakmalıyım, dedi kendi kendine. *Nereye gittiğini bilen biri gibi davran, o zaman kimse seni durdurmaz ya da orada ne aradığını sormaz. İnsanları gördüğümde*, diye düşündü, *sanki çok acelem varmış da oraya zamanında varmazsam eşek sudan gelene kadar dayak yiyecekmişim gibi adımlarımı biraz açacağım.*

Çok geçmeden ilk köye vardı, tam da karnının biraz acıkmaya başladığını hissetmeye başlamıştı. Ne de olsa dün gece-den beri hiçbir şey yememişti. Evlerin açık pencerelerinden yayılan pişmiş yumurta ve domuz pastırması kokusu sokakları tutmuştu. Dudaklarını yalayıp pencere denizliklerini gözden geçirdi. Okuduğu kitaplarda büyükler sık sık oralara sivri aşçı şapkaları içinde dumanı tüten tartlar ve kekler koyarlardı, böylece onun gibi aç oğlanlar gelip bunları çalabilirdi. Ne var ki görünüşe göre ilk köyde kimse bu kadar aptal değildi. Belki de henüz onun okuduğu kitapları okumamışlardı.

Derken şans yüzüne gülüverdi! Önünde bir elma ağacı belirmişti. Belki elma ağacı biraz önce de oradaydı, fakat en azından Nuh onun orada durduğunu görmemişti ama işte şimdi karşındaydı. Sabah esintisi içinde gururlu ve heybetli duruyor, göğe yükseliyordu. Dalları, parlak yeşil elmalarla ağırlaşmıştı. Bir an durup keşfettiği şeyin mutluluğuyla sırttı, çünkü elmayı o kadar çok severdi ki annesi dikkat etmezse günün birinde elmaya dönüşeceğini söylerdi. (Ve bu *kesinlikle* adının gazetelerde çıkmasına sebep olurdu.)

Kahvaltı, diye düşündü ağaca doğru atılarak, ama o bunu yaparken ağacın dallarından biri –ona en yakın olan dal– sanki biraz yukarı kalkıp ağacın gövdesine doğru yaklaştı. Sanki Nuh'un hazinelerinden birini çalmayı planladığından haberdardı.

“Ne kadar olağanüstü!” dedi Nuh tekrar ileri atılmadan önce bir an duraksayarak.

Bu sefer ağaç kocaman bir homurtu çıkardı. Bu ses, babasının gazete okurken çıkardığı seslere çok benziyordu; o zamanlar genelde Nuh babasına dışarı çıkıp futbol oynamaları için ısrar ederdi; ve onun adı Nuh, ağacın azıcık sola kayarak ondan uzaklaştığına, dallarını daha da gövdesine doğru çektiğine ve elmacıkların korkuyla hafif hafif titrediğine adının Nuh olduğu kadar emindi.

“Ama bu olamaz,” diye düşündü kafasını sallayarak. “Ağaçlar hareket etmez ve elmalar *kesinlikle* titremez.”

Ama bu ağaç hareket ediyordu. Kesinlikle hareket ediyordu. Hatta onunla konuşuyordu bile. Ama ne diyordu ki? Kabuğun altından hafif bir ses fısıldıyordu... *Hayır, hayır. Lütfen, yapma. Sana yalvarırım. Hayır, hayır...*

Eh, sabahın körü için bu kadar saçmalık yeter, dedi Nuh ve dokunur dokunmaz donup kalan ağaca doğru tekrar hamle edip üç elma kopardı –bir, iki, üç– ve dalı yerine dönmesi için bıraktı. Elmalardan birini sol cebine, birini sağ cebine tıktırdı, üçüncüsünden de zafer içinde kocaman bir ısırık aldı.

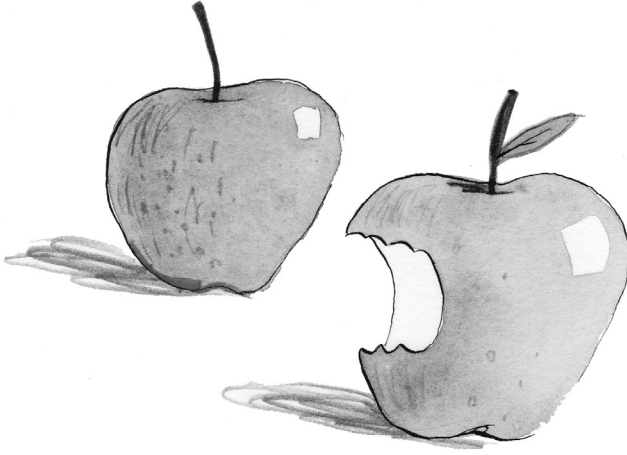
Ağaç artık hiç kıpırdamıyordu; olsa olsa birazcık kendini salıvermiş gibiydi.

“Eh, ne yapalım, açtım,” dedi yüksek sesle, sanki ağaca bir açıklama yapmak zorundaymış gibi. “Başka ne yapabilirdim ki?”

Ağaç yanıt vermeyince Nuh da omuzlarını silkip uzaklaştı. Yaptığından dolayı kendini biraz suçlu hissediyordu, ama bu hisleri sanki kulağından çıkarıp uzaklaştırabilirmiş gibi hızlı hızlı kafasını salladı ve köyün çakıllı yolunda hoplaya zıplaya yürümeye devam etti.

İşte tam bu sırada, arkasından biri seslendi, “Hey sen!”. Arkasına dönünce hızlı hızlı ona doğru gelen bir adam gördü. “Seni gördüm!” diye bağırıyordu adam, bir yandan da parmağını havada tehditkârca sallıyordu. “Ne yaptığını sanıyorsun sen, ha?”

Nuh bir an için donup kaldı, sonra dönüp koşmaya başladı. O kadar kolay yakalanmayacaktı. Onu eve geri göndermelerine müsaade edemezdi. Bu yüzden, bir anlık duraksamanın ardından, topukları üzerinde dönüp olanca hızıyla adamdan uzaklaşmaya koyuldu. Koşarken ardında bıraktığı toz kapka-ra bir bulut oluşturup sabahın geri kalanı boyunca ilk köyün üzerine yağıp durdu, bahçelerin ve yeni ekilmiş bitkilerin üzerini kapladı, köylüleri saatlerce öksürtüp tükürüğe boğdu;

Çizim 1

Biri İSİRİLMİŞ İKİ ELMA

Nuh'un yarattığından haberinin bile olmadığı bir felaketin izleri tüm köyü kapladı.

Aslına bakılırsa, Nuh artık takip edilmediğinden emin olana dek yavaşlamadı ve yavaşladığında da sol cebindeki elmanın koşarken düşmüş olduğunu fark etti.

Boş ver, diye düşündü, sağ cebimde hâlâ bir tane var ya.

Ama hayır, o da düşüp gitmişti, hem de düştüğünü duymamıştı bile.

Can sıkıcı, diye düşündü. Ama en azından elimde bir tane var...

Ama hayır, yolda bir yerlerde o da yok olmuştu ve Nuh onun da düştüğünü fark etmemişti.

“Ne kadar olağanüstü!” diye düşündü yoluna devam ederek, ama doğrusu birazcık cesareti kırılmıştı, hâlâ ne kadar aç olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Hepsi hepsi bir ısırtıktı, sekiz yaşında bir çocuk için pek de doyurucu bir kahvaltı sayılmazdı, hele hele dünyayı görmek ve büyük maceralar yaşamak için yola çıkan birine...

ORMANIN KALBİNDEKİ ÇOCUK

Nuh, sorunlardan uzaklaşarak kurtulabileceğini düşünür. Böylece evi gizlice terk ederek yeni maceralara atılır. Onu aniden kaçmaya iten sırrı ise yüreğinde saklıdır.

Çizgili Pijamalı Çocuk'un yazarı John Boyne, bu çağdaş masalda, bir çocuğun yüzleşmek zorunda kaldığı acı gerçeklerden uzaklaşma çabasını masalsı bir dille ele alıyor.

"Dokunaklı, gerçeküstü ve büyüleyici:
Ormanın Kalbindeki Çocuk'u herkes okumalı."

The Sunday Business Post

ISBN: 978-605-9604-24-6

9 786059 604246

www.tudem.com